

# SYNGIÐ VIÐ

Ólavsøka 2022



VÆLKOMIN Á

# ÓLAVSØKU



## INNIHALDSYVIRLIT

---

Tað hevur tókt millum føroyinga gaman . . . . .	1
Sóljugentan . . . . .	2
Meg minnist eina mynd . . . . .	3
Dýrd á vík og vág . . . . .	4
Eg smáttu veit á grønu ong . . . . .	5
Aldan . . . . .	6
Einki er sum summarkvøld . . . . .	7
Nú nemur náttin við smærur . . . . .	8
Eins og áarstreymur rennur . . . . .	9
Kom og dansa . . . . .	10
Hvør skuldi gamlar gøtur gloymt . . . . .	11
So vakrar moyggjar og knappar menn . . . . .	12
Eftir 1001 nátt . . . . .	13
Mær leingist . . . . .	14
Tað kundi verið eg . . . . .	15
Elisabet og Elinborg . . . . .	16
Eitt sunnukvøld í plantasjuni . . . . .	17
Boðar tú til allar tjóðir . . . . .	18
Nú dagurin at enda er . . . . .	19

---



# 1 TAÐ HEVUR TÓKT MILLUM FØROYINGA GAMAN

Jóannes Patursson

---

Tað hevur tókt millum føroyinga gaman  
– onkuntíð leikti mín fótur so frítt –  
í gildiskála at reypa saman;  
– leikar mín hindin um vøllir vítt  
tá borin at munnni var mjaðarskál,  
tá gjørdist í monnum mannamál,  
– leikar hon vítt, leikar hon frítt,  
leikar mín hindin um vøllir vítt!

Tað hava føroyingar hildið sóma,  
meðan teir mundu úr mjørkanum hóma  
ein lítlan glotta framman fyri stavn,  
at díkja tá á til at rógva upp havn.

Tað hevur verið Føroya siður,  
at ongantíð skuldi bindast friður,  
høgga ella stinga, tí leti var last,  
stríðast og strembast, til hjartað brast.

Stríð er á sjógvi, og strembing á landi,  
blóðsprongdur mangur á slættum sandi  
sjaggar pøstur til húsa heim,  
spreingir so aftur í dans og gleim.

Dysjadólgin latum vær sova,  
menskir menn lata hurð úr klova,  
fugladúrur er teimum nóg nógv,  
út skal koma innispunnið tógv.

Lat tí av várum útferðum fregnast,  
– onkuntíð leikti mín fótur so frítt –  
at vær høvum tílíkum siðum gegnast,  
– leikar mín hindin um vøllir vítt –  
so gerst heimferðin blíð og bjørt,  
og Føroyum høvum vær hepni gjørt,  
– leikar hon vítt, leikar hon frítt,  
leikar mín hindin um vøllir vítt!

## 2 SÓLJUGENTAN

Bernhard Brim

---

Í þø eg gangi tá blómur spretta,  
eg gleðist yvir at skjótt er vár –  
tá kemur til mín ein lítil genta,  
ein sötur ungi um fimm, seks ár.

Hon sóljutyssi í hondum hefur,  
tann fyrsta heilsan frá vársins tíð,  
hon mötir mær sum ein vin, hon kennir,  
so hjartans fegin hon smílist blíð.

Hon spyr meg barnsligt, um eg vil fá tær,  
hon hefur hentað tær stutt herfrá,  
og um eg vil, so bert fegin tak tær,  
tvey eygu siga so klár og blá.

So stóra gávu ei nakar gav mær,  
sum hendan hondin við boð um vár,  
eg pening gevi, so hon kann keypa  
eitt silkiband til sítt gula hár.

Hon loypir frá mær við tökk í sinni,  
so kát hon dansar á vársins veg,  
hon rennur frá mær og ánar ikki,  
at tað var hon, sum var góð við meg.

### 3 MEG MINNIST EINA MYND

Hans A. Djurhuus

---

Meg minnist eina mynd – eg var lítil tá,  
tó fagrari mynd eg aldri sá;  
tað var lítil bygd, fram við vatn hon lá,  
og húsini vóru so fitt og smá.

Í bønnum á blik lögdu gentur løk,  
og roykurin rak yvir grasgrøn tøk.  
Hvør klettur sum skarlak litaður var,  
og krúnu av támi tindurin bar.

Ein drongur við tráðu sat vatni hjá,  
ein áarløkur rann skamt har frá.  
Ein tjóðraður hestur í beiti stóð.  
Í lofti kvað fuglur sítt kvøldarljóð.

Alt átti so friðarligt hvíldarlag –  
kvøldarhvíld eftir stravnan dag.  
Sólin var farin um fjallaskarð,  
tó enn stóð glæman og lýsti har.

Ein føgur, ein yndislig summarmynd  
við sólseturglæmu um høgan tind. –  
Og eg kann minnast, eg ynskti mær,  
at mær mátti unnast at búgva har.

Tó aldri eg enn slíkt stað havi sætt,  
og einki havi eg frá tí frætt;  
og myndin er burtur, – skrødd ella brend,  
og eina av mær, ongum øðrum kend.

# 4 DÝRD Á VÍK OG VÁG

Jens Dam Jacobsen

---

Dýrd á vík og vág.  
Rúmdin fægur blá.  
Snjóhvítt summardáalak um eingir.  
Grasið leiftrar frítt.  
Lotið kennist lýtt.  
Mýrisnípan spennir sínar veingir.

Rodna rók og røð.  
Búnast blómubløð.  
Smálomb spæla sær á grønum slætta.  
Ornar urðargrót.  
Haran fim og fljót  
spelar sum eitt fok í reyni bratta.

Unglingar og sprund  
virka nú við skund:  
Hann við líggja, hon við síni rívu.  
Hennar brá og bros –  
hansar' skemt og tos –  
ber bert boð um tvey, ið líkar lívið.

Fagra fjálga stund!  
Silvitni um sund.  
Fróir flúgva fuglar millum fjalla.  
Teirra káta mál  
berst um vall og vál.  
Gævi dagur aldri fór at halla!

# 5 EG SMÁTTU VEIT Á GRØNU ONG

Símun av Skarði

---

Eg smáttu veit á grønu ong,  
har fuglar syngja vakran song,  
og hoyrist heimligt áarsuð,  
tann smáttan rennur mær í hug.

Tvey hjørtu sláa inni har,  
so trúgv sum trøll, so rein og kær,  
so góðskufull alt uttan grið  
í móðurbarmi, faðirs við.

Har inni eg í vøggju lá,  
og fyrstu bøn eg lærði tá;  
har leikti eg í góðum frið?  
mín fyrsta dreym eg droymdi við.

Um mær var boðin størsta høll,  
og hon var skrýdd í gulli øll,  
tó faðirs smátta mær er meir,  
tí hon er einans, ikki fleir.



## 6 ALDAN

Gunnar Hoydal

---

Altíð ræddist eg taran í sjónum,  
rekandi vøkstur um klettar og brot,  
síðani, saman við ótta og vónum,  
hefur tú rikið mítt hjarta á flot.

Tak í meg, tak um mín iva,  
nem við meg, nert ikki við,  
sissa meg, tá eg vil liva,  
øs meg, tá eg biði um frið.

Nú ert tú aldan, og eg eri tarin,  
dregur meg at tær og rekur meg frá,  
eigi teg, eigi teg, tá tú ert farin,  
veit at eg missi teg, tá tú ert hjá.

Alt tað, sum lokkar og alt, sum vil styggja,  
fløðandi, fjarandi ert tú í mær,  
lyftir meg upp nú og letur meg liggja,  
myrkrið, sum bjargar og ljósið, sum slær.

Ræddist eg sjógvin við myrkri og megi,  
visti meg stíga á ótryggan veg,  
líknandi leið, men við rekandi gleði,  
gangi eg nú: Nú ræðist eg teg.

# 7 EINKI ER SUM SUMMARKVÖLD

Chr. Matras

---

Einki er sum summarkvöld við strendur.  
Hvítar lýsa gjar- og flidna-rendur.  
Standa menn á nesjum og á tongum.  
Bátur ror við áratökum longum.

Veksur flóð og neyvan tú tað grunar.  
Eiðasørt á nøkrum flúri runar.  
Syftast fagrir fiskar fram við strendur,  
meðan dagur leggur saman hendur.

Hýkur dimmið mjúkt um hellulandið.  
Kámost agnið, her eg sjálvur standi.  
Áraknarr og syftan millum flesja.  
Hómost valla land ímillum nesja.

Fram við landi eftir taragrunni  
hava blankar beitur stöðugt runnið.  
Sleiskast alt hjá monnunum á tanga.  
Ein og ein teir heim til húsa ganga.

# 8 NÚ NEMUR NÁTTIN VIÐ SMÆRUR

Chr. Matras

---

Nú nemur náttin við smærur.  
Nú dimmir í blánandi líðum.  
Nú hoyrist so náttarvarur  
ein meldur av ljóðligum íðum.

Og áin um midnáttartíma  
slær doyvandi ljóð út um fløtur.  
Og fólk eins og skuggar rýma  
um tún og um døggvátar gøtur.

Og fjallið hvílist í kvirru.  
Bert dunið frá dimmilunda.  
Nú durvar eitt hav í kyrru.  
Til bóla seyðirnir stunda.

Nú blunda blóma og smæra.  
Nú skýmir um røkur og líðir.  
Ein varligur dráttur í tara  
Nú náttin um oyggjarnar sígur.

# 9 EINS OG ÁARSTREYMur RENNUR

M. S. Viðstein

---

Eins og áarstreymur rennur  
vallar' hugurinn hjá mér,  
og í barmi mínum brennur  
longsil út um bygdargarð.  
Eg vil skoða villar víddir,  
eg vil njóta sól og vind!  
Fagurt hagin nú er skryddur,  
lætt fer lot um fjallatind.

Felagar, tit þjókan takið,  
kom í hagan burt við mér,  
vendið bygdinni so bakið –  
móti okkum sólin lær.  
Hoyrið fuglaljóð í haga,  
síggið seyðafylgi mong,  
dýr og menniskju seg gleða;  
trív tí í ein vallarasong!

Tá ið eftir dagsins hita,  
kaldligt lot um víddir fer,  
snípan letur okkum vita,  
at tað hvíldarstund nú er,  
og tá fara vit í tjaldið  
og vit sova sælan blund,  
inntil náttin missir valdið  
á tí snimmu morgunstund.

# 10 KOM OG DANSA

Chr. Holm-Isaksen

---

Kom og dansa, hjartanskæri skattur mín!  
Hoyr, fiólin káta kvøður hásong tín!  
Kvøður kátt um elskhug og um søtan gleim;  
lat hann bera okkum burt í annan heim!

Kom og dansa, kæra, legg teg í mín arm!  
Lívgandi er hvíldin við tín mjúka barm.  
Lítla hjartað titar eymligt móti mær,  
sum ein bangin dúgva sárt við veingjum slær.

Fagra høvdið hvílir móti bringu blítt,  
fuglaungin kennir reiðrið fjálgt og lýtt.  
Skálkasøta brosið leikar vørrum á,  
spyr, um ikki skjótt tær munnu kossin fá.

Eygu møtast – burt er horvið alt, sum er;  
eina sveima vit í eini dreymaverð.  
Søtt sum blóman angar, mjúkt sum aldan slær,  
streymar heitt títt unga yndi móti mær.

Alt er skýmligt, eina dansa tú og eg;  
smáar varrar teska eymt: »Eg elski teg!«.  
Ørur eg tær kyssi – streingir tagna brátt.  
Svunnin er ein fríð og føgur dreymanátt.

# 11 HVØR SKULDI GAMLAR GØTUR GLOYMT

Chr. Matras týddi

---

Hvør skuldi gamlar gøtur gloymt  
og gamalt vinarlag,  
hvør skuldi gamlar gøtur gloymt  
og mangan góðan dag.

Fyri mangan góðan dag ið var,  
drekki nú eitt glas við mær,  
vit tøma eina vinarskál  
og minnst tíð, ið var.

Vit runnu upp í brekkurnar,  
har blomstur vaks og ber,  
men síðan var mangt sporið tungt  
í tíð, sum farin er.

Vit spældu allan dag við skip  
og floyttu eftir á,  
men leingi vítt og vágvilt hav  
ímillum okkum lá.

Her rætti eg tær bróðurhond,  
so rætt tú tína mær,  
vit bera glas at munnari so  
og minnst tíð, ið var.

Tú koksast ikki, vinur mín,  
og eg skal fylgja tær,  
vit tøma báðir brøðraskál  
og minnst tíð, ið var.

# 12 SO VAKRAR MOYGGJAR OG KNAPPAR MENN

Rasmus Effersøe

---

So vakrar moyggjar og knappar menn,  
sum kunnu teirra gerning gera,  
væl finna kanst tú í Føroyum enn,  
tí her er gaman at vera.

Um vetrarkvøld við grúgvu samlast øll  
at siga søgur bæði um menn og trøll;  
stuttligt er har,  
tað tykist mær,  
ið hvat so aðrir teir halda.

At reka seyð, tað so stuttligt er,  
at kasta nót og halda snøri;  
hvør lítil drongur so glaður fer  
at stinga fliður í fjørðu;  
og tá ið piltur fer at fiska síl,  
í fíkku fær hann sær ein góðan drýl,  
niðan í dal  
hann fara skal  
at fáa agn fyri flundru.

Í øðrum londum tey gera mat,  
sum rætt og slætt kann kallast evja:  
»týskar klumpar« og »franska sós«  
og mangt og hvat tey saman vevja.  
Eg skerpikjøt og rikling vraki ei,  
gev mær bara tvøst og spik og seið;  
gásin væl gødd  
og seyðarhøvd,  
tað er tann kostur sum mær dámar.

# 13 EFTIR 1001 NÁTT

Sámal Ravnsfjall og Jóan Jakku Guttesen

---

Eg vil halda fast um teg,  
eg vil kína tær eymt  
Eg man ongantíð skilja,  
tað, sum mær er hent  
Eg má framvegis undrast  
á kærleikans mátt  
Eftir 1001 nátt

Eg vil taka hvønn dag,  
sum hann kemur og fer  
Tí tú letur meg vita,  
hvat hvør dagur ber  
Og eg elski og hevji teg líka so hátt  
Eftir 1001 nátt

Hvat um tað, um tíð fór til spillis  
Hvat um tað, um tað tók sína tíð  
Tá vit finga at síggja, at einki er lánt  
Eftir 1001 nátt

Og eg elski og hevji teg líka so hátt  
Eftir 1001 nátt

Hvat um tað...



# 14 MÆR LEINGIST

Nicolina av Kamarinum

---

Mær leingist, mær leingist at fevna teg.  
Mær leingist at teska eg elski teg.  
Hví fórst tú frá mær?  
Kom aftur til mín,  
fevn meg og teska  
eg eri tín.

Mær leingist at kína títt fagra hár.  
Kom aftur og turka av kinnum hvørt tár.  
Bert vit eru saman  
í álvara og gaman!  
Ja, so verður alt gott.

# 15 TAÐ KUNDI VERIÐ EG

Steintór Rasmussen

---

Handan høga fjallið bígva børn ið líkjast mær.  
Á myndini ein skúli, og eg kundi gingið har.  
Ein genta og ein drongur eru komin til ein brunn,  
hon drekkur vatn í sólini og smílist glað og sunn.  
Tað kundi verið eg, tað kundi verið tú.  
Eg siti her í Føroyum, og eg hugsji um teg nú.

Handan gráu høvini leikar í ein ódn.  
Trøini tey skelva og eg síggi bangin børn.  
Raka kann ein vanlukka eitt mannalív so dýrt.  
Ein flóðalda kann skola allar vakrar dreymar burt.  
Tað kundi verið eg, tað kundi verið tú.  
Eg siti her í Føroyum, og eg hugsji um teg nú.

Handan grønu skógina er jørðin sviðin av.  
Dagurin er vónleysur hann onga mettu gav.  
Eg veit at læknar fara út, bjargað verða mong,  
og góðir samarittar bera mat til veik og svong.  
Tað kundi verið eg, tað kundi verið tú.  
Eg siti her í Føroyum, og eg hugsji um teg nú.

Handan myrku skýggini ein sól sum skínur bjørt.  
Kanska eg kann hjálpa, og eg fái okkurt gjørt.  
Gævi at mítt hjarta altíð føla vil við tær.  
Tað kundi verið eg, sum í tíni støðu var.  
:/:Tað kundi verið eg, tað kundi verið tú.  
Eg siti her í Føroyum og eg hugsji um teg nú:/:

# 16 ELISABET OG ELINBORG

Eivør Pálsdóttir

---

Lítla søta Elinborg við  
sóljugulum hári  
hon syngur og hon dansar frítt  
og frøist nú um várið.  
Hon spælir sær við blómurnar  
hon elskar vakrar litir  
sum ein fægur sóljudrotning  
í grasinum hon situr.

Elisabet Maria við vøkrum,  
bláum eygum  
hon málar vakrar málningar  
við gulum og við reyðum.  
Hon málar allar litirnar,  
sum dagurin man eiga,  
sum ein fægur stjornusól  
Elisabet Maria.

Brátt so verður friðarligt  
og fuglaveingir hvíla  
sólin bjarta svevur nú,  
og mánin fer at skína.  
:/: Tá fara tær til pápa sín  
sum søgur veit at siga  
og nú svevur lítla Elinborg  
og Elisabet Maria :/:

# 17 EITT SUNNUKVÖLD Í PLANTASJUNI

Birni Dam

---

Eitt sunnukvöld í plantasjuni,  
har sita tvey lið um lið:  
ein genta og ein drongur,  
nei, nú orki eg ikki longur.  
Eg aftan fyri tey lá  
eitt sunnukvöld í plantasjuni.

Tey tosa um stjørnum og mána  
sita eina løtu og gána,  
men so loypa tey upp við ein hvøkk  
– tað var nakað, sum gjørði tey kløkk.  
Hetta aftan fyri tey lá  
eitt sunnukvöld í plantasjuni.

O, góða, o, góða, kom og set teg her hjá mær!  
O, góða, o, góða, kom nú, meðan slett ongin sær.  
Her er so góður friður, so tú kanst seta teg niður,  
:/: her er so gott og so hugnaligt,  
tí tú ert mær so fitt, so fitt :/:

Eg fjaldur undir greinunum lá  
fyri tey meg ei skuldu sjá,  
men so kom eg til at bróta eina grein,  
so tað runt um plantasjuna hvein  
tað var hetta, sum gjørði tey kløkk  
– eitt sunnukvöld í plantasjuni.

O, góða...

# 18 BOÐAR TÚ TIL ALLAR TJÓÐIR

Jóannes Patursson

---

Boðar tú til allar tjóðir:  
„Æra skalt tú faðir tín,  
æra skalt tú tína móður,  
so tær fylgir signing mín.  
Landið gevi eg tær tá,  
leingi tú har liva má,  
fólkið títt tá skal eg kenna,  
meðan øld um øldir renna.“

Føroya mál á manna tungu  
merkir: her býr Føroya fólk.  
Slektir fornu og tær ungu  
eyðkendu seg sum ein bólk,  
ið helt fast við fedra mál,  
virdu tað av hug og sál,  
gloymdu ikki ættarbandið;  
byggja tí enn hetta landið.

Um nú nýggjar øldir líða,  
halt á somu leið vart starv,  
at vit ikki lata svíða  
dugnaloyssi til hin arv,  
sum vit ervdu fedrum av;  
tá skal lyftið, sum tú gav,  
allan aldur Føroyum tryggja  
føroyingunum her at byggja.

# 19 NÚ DAGURIN AT ENDA ER

Dione Isaksen

---

Nú dagurin at enda er,  
og náttin komin nær,  
algóði Gud og Faðir ver  
hjá mínum og hjá mær.

Vælsigna tey, mær standa nær,  
vælsigna henda stað.  
Hjálp okkum til at fylgja tær  
við trúgvum sinnalag.

Eg ofta veikan kenni meg;  
men, Himmalfaðir mín!  
Styrk tú meg, o, tað biði eg,  
og halt meg nær til tín.

Tú syndarar av svøvni vek,  
til tín hvørt hjarta drag.  
Tey veiku styrk, tey sjúku lek,  
ger sorgarbundin glað.

Í Jesu navni sigi eg  
tær tøkk, Gud Faðir mín,  
at tú av náði leiddi meg  
á rætta leið til tín.

Og tøkk, at tú meg hevur vart  
frá váða og frá neyð.  
Tøkk fyri himmalljósið bjart,  
tøkk fyri dagligt breyð!



## GÓÐ RÁÐ

## Good advice

**Gerst tú varugur við onkran, ið er komin til skaða:**

If someone is injured

- **Tryggja tær at viðkomandi fær andað**  
Make sure that the person can breathe
- **Flyt persónin til eitt trygt umhvørvi – tilkalla hjálp:**  
Move the person to a safe area
- **Ring 112**  
Call 112
- **Boða frá hvar vanlukkan er hend, hvat bagir, hvussu nógv hava fingið skaða og hvaðani tú ringir**  
Give message where the accident occurred, what the problem is, how many are injured and from where you are calling

**Tað er altíð ókeypis at ringja 112**

Calling 112 is free of charge

